ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକ - ଏକଶେ ତେପନ୍ଦଟି

ଉତ୍ତର ଓ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ପ୍ରତୀକତ୍ୱ: ବାଇବେଲୀୟ ମନ୍ଦିରମାନ ଓ ମାନବ ସ୍ୱଭାବ ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ଯାତ୍ରା

Jeff Pippenger
2024-03-23

ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ମାନବଜାତିର ମନ୍ଦିରରେ ନିମ୍ନ ସ୍ୱଭାବକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା; ଏହା ଚର୍ଚ୍ଚର ମନ୍ଦିରରେ ଦେହକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା; ଏହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ମନ୍ଦିରରେ ମାନବୀୟ ଶରୀରଧର୍ମକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭିତ୍ତିପ୍ରସ୍ତର ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ; ଏବଂ ମିଲରାଇଟ୍ ମନ୍ଦିରର ପ୍ରଥମ ପଥର ଥିଲା "ସାତ କାଳ"ର ଶିକ୍ଷା, ଯାହାକୁ ଯିହିଜ୍କେଲଙ୍କର ଦୁଇଟି ଲାଠିଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି। ୧୮୬୩ ମସିହାର ବିଦ୍ରୋହରେ, ଲାଓଦିକିୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ସେମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ "କୋଣାପଥର"କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲା, ଯାହା ପୃଥିବୀସ୍ଥ ମନ୍ଦିରର ନିର୍ମାଣରେ ମଧ୍ୟ ଘଟିଥିଲା। ଯେହି ପଥରକୁ ଅସ୍ୱୀକୃତ କରାଯାଇଥିଲା, ସେହି ପଥର ମନ୍ଦିର-ନିର୍ମାଣର ସମାପ୍ତିବେଳେ ଚୟିତ ହେବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଥିଲା, ଯଦ୍ୟପି ସମଗ୍ର ନିର୍ମାଣକାଳ ଅବଧିରେ ସେହି ପଥର ଏକ ଠୋକର ପଥର ଥିଲା। ତଥାପି, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ବାକ୍ୟ ଏହି କଥା ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ, ଠୋକରର ସେହି ଅସ୍ୱୀକୃତ ପଥର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୋଣର ମୁଣ୍ଡ ହେବ।

ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ "ସ୍ତାତ ସମୟ"ର ଲାଠି, ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ସହ ସମ୍ପର୍କରେ, "ମୁଣ୍ଡ" ଅଟେ। ଏହା "ମୁଣ୍ଡ" ଅଟେ, କାରଣ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ଈଶ୍ୱର ଯିରୂଶାଲେମକୁ ନିଜର ନଗର ଭାବେ ପରିଚିହ୍ନିତ କରିବାକୁ ବାଛିଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ନିଜର ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଏବଂ ନିଜର ନାମ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ। 1798 ରୁ 1844 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଏଁ ଯବତ୍ ଏହି ଦୁଇ ଲାଠି ଏକତ୍ରିତ ହୋଇନଥିଲା, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ "ମୁଣ୍ଡ" ନିମ୍ନତର, ଅର୍ଥାତ୍ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ, ହିଁ ଥିଲା। 1844 ମସିହାରେ ଯେତେବେଳେ ଯୋହନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ କୁହାଗଲା, କାରଣ ସେହିଟି ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ଏକାକୀ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ପତାକାରୂପେ, ଏକ ଜାତି ଭାବରେ, ରହିଗଲା—କିମ୍ବା ଅନ୍ତତଃ ସେହିଥିଲା ଯୋଜନା। ସେହି ଯୋଜନା ୧୮୬୩ ମସିହାର ବିଦ୍ରୋହ ଏବଂ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲର ପ୍ରଥମ "କାଦେଶରେ ବିଦ୍ରୋହ" ଦ୍ୱାରା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା।

2001 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 11 ତାରିଖରେ, ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କର ଲାଓଦିକିଆ ସଭାକୁ ପୁନର୍ବାର ୧୮୬୩ କୁ, ପୁନର୍ବାର ୧୮୮୮ କୁ, ପୁନର୍ବାର ୧୯୧୯ କୁ, ଏବଂ ପୁନର୍ବାର 1957 କୁ—କାଦେଶର ଦ୍ୱିତୀୟ "ବିଦ୍ରୋହ" ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ—ନେଇଗଲେ। କିନ୍ତୁ ସେହି ବିଦ୍ରୋହରେ ଅସ୍ୱୀକୃତ ପଥର କୋଣର ମୁଖ୍ୟ ପଥର ହେବ ବୋଲି ଯେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଥିଲା, ତାହା ଏବେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛି। ଏହା ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛି ଯେଉଁମାନେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୌଳିଶ ହଜାର ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦିବ୍ୟତା ଓ ମାନବତାର ସମ୍ମିଳନକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସମ୍ପନ୍ନ କରନ୍ତି।

ପାଉଲ ନିମ୍ନ ସ୍ୱଭାବକୁ ଶରୀର ବୋଲି, ଏବଂ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱଭାବକୁ ମନ ବୋଲି ପରିଚିତ କରିଥିଲେ। ସେ ଦେହକୁ (ନିମ୍ନ ସ୍ୱଭାବକୁ) ମୃତ୍ୟୁ ବୋଲି ପରିଚିତ କରିଥିଲେ।

> କାରଣ ଆମେ ଜାଣୁ ଯେ ବ୍ୟ ବସ୍ଥ । ଆତ୍ମ ିକ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଶାରୀରିକ, ପାପର ଅଧୀନରେ ବିକ୍ର ୀତ ହୋଇଅଛି। କାରଣ ଯାହା ମୁଁ କରେ, ତାହାକୁ ମୁଁ ସ୍ୱ ୀକାର କରୁନି; କାରଣ ଯାହା ମୁଁ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛ । କରେ, ତାହା ମୁଁ କରୁନି; କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ମୁଁ ଘୃଣା କରେ, ତାହାହିଁ ମୁଁ କରେ। ଯଦି ମୁଁ ଯାହା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛ । କରୁନି, ତାହା କରେ, ତେବେ ମୁଁ ବ୍ୟ ବସ୍ଥ । ସହ ଏହାରେ ସମ୍ମ ତି ଦେଉଛି ଯେ ସେହି ବ୍ୟ ବସ୍ଥ । ଭଲ। ଏବେ ତେବେ ଏହା କରୁଥିବା ଆଉ ମୁଁ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ମୋର ମଧ ରେ ବାସ କରୁଥିବା ପାପ। କାରଣ ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ମୋର ମଧ ରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ମୋର ଶରୀରରେ, କୌଣସି ଭଲ ବସ୍ତ ୁ ବାସ କରୁନାହିଁ; କାରଣ ଇଚ୍ଛ । କରିବା ମୋର ନିକଟରେ ଉପସ୍ଥ ିତ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଯାହା ଭଲ, ତାହା କିପରି ସମ୍ପ ାଦନ କରିବି, ତାହା ମୁଁ ପାଉନି। କାରଣ ଯେଉଁ ଭଲ କାମ ମୁଁ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛ । କରେ, ତାହା ମୁଁ କରୁନି; କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ମନ୍ଦ କାମ ମୁଁ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛ । କରୁନି, ତାହାହିଁ ମୁଁ କରେ। ଯଦି ମୁଁ ଯାହା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛ । କରୁନି, ତାହା କରେ, ତେବେ ଏହା କରୁଥିବା ଆଉ ମୁଁ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ମୋର ମଧ ରେ ବାସ କରୁଥିବା ପାପ। ତେବେ ମୁଁ ଏକ ବ୍ୟ ବସ୍ଥ ।

> ଦେଖୁଛି ଯେ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଭଲ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ, ସେତେବେଳେ ମନ୍ଦ ମୋର ନିକଟରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥାଏ। କାରଣ ଅନ୍ତର୍ମନୁଷ୍ୟ ଅନୁସାରେ ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଆନନ୍ଦ ପାଏ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ମୋର ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଉ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଦେଖୁଛି, ଯାହା ମୋର ମନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିରୋଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛି ଏବଂ ମୋର ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାପର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବନ୍ଦୀତ୍ୱରେ ମୋତେ ନେଇଯାଉଛି। ହାୟ, ମୁଁ କେତେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାଗ୍ରସ୍ତ ମଣିଷ! ଏହି ମୃତ୍ୟୁର ଦେହରୁ ମୋତେ କିଏ ଉଦ୍ଧାର କରିବ? ରୋମୀୟ 7:14–24।

ପୌଲ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ “ଶରୀରରେ” “କୌଣସି ଭଲ ବସ୍ତୁ” ବାସ କରୁନଥିଲା। ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ (ତାଙ୍କ ଦେହରେ) ଥିବା ବଂଶାନୁଗତ ଓ ଅର୍ଜିତ—ଉଭୟ ପ୍ରକାରର ପ୍ରବୃତ୍ତିମାନେ କେବଳ ତାଙ୍କୁ ପାପରେ ପଡ଼ାଇବାକୁ କାମ କରୁଥିଲେ। ସେହି ପ୍ରବୃତ୍ତିମାନେ ପାପର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପୌଲ ପାପର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ। ପୌଲ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ “ତାଙ୍କ ମନର ବ୍ୟବସ୍ଥା” (ତାଙ୍କ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱଭାବ) ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲେ। ତାଙ୍କର ଆର୍ତ୍ତନାଦ ଥିଲା, “ଏହି ମୃତ୍ୟୁର ଦେହରୁ ମୋତେ କିଏ ଉଦ୍ଧାର କରିବ?” ନିଶ୍ଚୟ, ପୌଲ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଉଦ୍ଧାର ଦେବତ୍ୱରୁ ଆସିବ, କିନ୍ତୁ ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଉଦ୍ଧାରର କାର୍ଯ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ନିଜସ୍ୱ ଅଂଶଗ୍ରହଣ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା।

> ଏହେତୁ, ହେ ମୋର ପ୍ରିୟଜନମାନେ, ତୁମେ ସଦା ଯେପରି ଆଜ୍ଞାପାଳନ କରିଆସିଛ, କେବଳ ମୋର ସମ୍ମୁଖସ୍ଥିତିରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ, ଭୟ ଓ କମ୍ପନ ସହିତ ନିଜ ନିଜ ପରିତ୍ରାଣ ସାଧନ କର। କାରଣ, ନିଜର ସଦଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଇଚ୍ଛା କରିବା ପାଇଁ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ କରିବା ପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସେହି ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି। ଫିଲିପ୍ପୀୟ 2:12, 13.

ମୃତ୍ୟୁର ଦେହରୁ ମୁକ୍ତି ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସାଧିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ମାନବୀୟ ଶକ୍ତି ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ଥିଲା; ଏବଂ ଏହାହିଁ ସେଇ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଯାହା ଯୀଶୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ। ଦେହର ନିମ୍ନ ପ୍ରକୃତିରେ ପାପର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସକ୍ରିୟ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ, ଯୀଶୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାକୁ ନିଜ ପିତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରି, ନିଜର ନିମ୍ନ ପ୍ରକୃତିକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅଧୀନତାରେ ରଖିଥିଲେ। ପାଉଲ ମଧ୍ୟ ଯଦି ନିଜ ଇଚ୍ଛାକୁ ଦୈବତ୍ୱର ଇଚ୍ଛାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରୁଥାନ୍ତା, ତେବେ ସେ ମୁକ୍ତି ପାଇପାରୁଥାନ୍ତା। ଏପରି କରିବାରେ, ସେ ନିଜର ଉଦ୍ଧାର ସାଧନ କରୁଥିଲେ; ଏବଂ ଆମ ଜୀବନରୁ ପାପକୁ ଦୂର କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ କହିଥିବାବେଳେ, ତାହାର ଅର୍ଥ ଏହାହିଁ।

> “ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଯେଉଁଥି ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରେ, ସେ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଶକ୍ତିର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧୀନରେ ଅଛି। ସେ ନିଜର ନୁହେଁ। ସେ ସ୍ୱାଧୀନତା ବିଷୟରେ କଥା କହିପାରେ, କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁଠାରୁ ଅଧମ ଦାସତ୍ୱରେ ଅଛି। ସତ୍ୟର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ତାହାକୁ ଅନୁମତି ମିଳେ ନାହିଁ, କାରଣ ତାହାର ମନ ଶୟତାନଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧୀନରେ ଅଛି। ସେ ନିଜକୁ ଏହା ବୋଲି ଭୁଲେଇ ରଖେ ଯେ ସେ ନିଜ ବିଚାରଶକ୍ତିର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସରଣ କରୁଛି, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ସେ ଅନ୍ଧକାରର ଅଧିପତିଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ପାଳନ କରୁଛି। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିଥିଲେ ଆତ୍ମାରୁ ପାପ-ଦାସତ୍ୱର ଶୃଙ୍ଖଳଗୁଡ଼ିକୁ ଭଙ୍ଗ କରିବା ପାଇଁ। ‘ଏହିହେତୁ ପୁତ୍ର ଯଦି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଧୀନ କରିବେ, ତେବେ ତୁମେ ପ୍ରକୃତରୂପେ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବ।’ ‘ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁରେ ଜୀବନର ଆତ୍ମାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା’ ଆମକୁ ‘ପାପ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁ ସ୍ୱାଧୀନ କରେ।’ ରୋମୀୟ 8:2।”
>
> “ମୋକ୍ଷକାର୍ଯ୍ୟରେ କୌଣସି ବାଧକତା ନାହିଁ। କୌଣସି ବାହ୍ୟ ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଏ ନାହିଁ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଅଧୀନରେ ମଣିଷଙ୍କୁ ସେ କାହାଙ୍କ ସେବା କରିବେ ତାହା ଚୟନ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱାଧୀନ ରଖାଯାଏ। ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ସମର୍ପିତ ହୁଏ ଏବଂ ସେହିପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟେ, ସେଠାରେ ସ୍ୱାଧୀନତାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅର୍ଥ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ। ପାପର ନିର୍ବାସନ ଆତ୍ମାର ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ। ନିଶ୍ଚୟ, ଶୟତାନଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରୁ ଆମକୁ ଆମେ ନିଜେ ମୁକ୍ତ କରିବାର କୌଣସି ଶକ୍ତି ରଖୁନାହୁଁ; କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁ, ଏବଂ ଆମର ମହାନ ଆବଶ୍ୟକତାରେ ଆମ ସ୍ୱୟଂରୁ ପୃଥକ୍ ଏବଂ ଆମଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଥିବା ଏକ ଶକ୍ତି ପାଇଁ ଆର୍ତ୍ତନାଦ କରୁ, ତେବେ ଆତ୍ମାର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତିରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ, ଏବଂ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରିବାରେ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଆଜ୍ଞାପାଳନ କରନ୍ତି।”
>
> “ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱାଧୀନତା କେବଳ ଯେଉଁ ଶର୍ତ୍ତରେ ସମ୍ଭବ, ସେହି ହେଲା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହିତ ଏକ ହେବା। ‘ସତ୍ୟ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଧୀନ କରିବ;’ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ସତ୍ୟ। ପାପ କେବଳ ମନକୁ ଦୁର୍ବଳ କରିବା ଓ ଆତ୍ମାର ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ

ନଷ୍ଟ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମାତ୍ର ବିଜୟୀ ହୋଇପାରେ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଧୀନତାରେ ଆସିବା ମାନେ ନିଜ ସ୍ୱରୂପକୁ ପୁନଃଲାଭ କରିବା,—ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟର ସତ୍ୟ ଗୌରବ ଓ ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ। ଯେ ଦୈବୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅଧୀନତାରେ ଆମେ ଆଣାଯାଉଛୁ, ସେହି ହେଉଛି 'ସ୍ୱାଧୀନତାର ବ୍ୟବସ୍ଥା।' ଯାକୁବ 2:12।" The Desire of Ages, 466.

ପୌଲ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ କହିଥିଲେ, "ହାୟ, ମୁଁ କେତେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାଗ୍ରସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ! ଏହି ମୃତ୍ୟୁର ଶରୀରରୁ ମୋତେ କିଏ ମୁକ୍ତ କରିବ?" ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ କହିଥିଲେ, "ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଆକାଂକ୍ଷା କରୁ, ଏବଂ ଆମର ମହାନ ଆବଶ୍ୟକତାରେ ଆମ ସ୍ୱୟଂଠାରୁ ବାହାରେ ଓ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥିବା ଏକ ଶକ୍ତି ପାଇଁ ଆର୍ତ୍ତନାଦ କରୁ, ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମାର ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ଶକ୍ତିରେ ସଞ୍ଚାରିତ ହୁଏ, ଏବଂ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରିବାରେ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ଆଦେଶକୁ ମାନ୍ୟ କରନ୍ତି।" ଆମର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ପ୍ରୟୋଗ ମାଧ୍ୟମରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦେବତ୍ୱ ସହିତ ଆମର ମାନବତାର ସଂଯୋଗରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବାବେଳେ, ଆମେ ଆମ ନିଜ "ଆତ୍ମା"ରୁ ପାପକୁ ଦୂର କରିବାର ସେହି "କାର୍ଯ୍ୟ" ସମ୍ପାଦନ କରୁ।

କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ଆମେ "ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ, ସେହି ହେଉଛି ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ସତ୍ୟ ସାମର୍ଥ୍ୟ।" ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ହେଉଛି "ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱଭାବରେ ଶାସନକାରୀ ଶକ୍ତି, ନିଷ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ପସନ୍ଦର ଶକ୍ତି। ସବୁକିଛି ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ସଠିକ୍ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ନିର୍ଭର କରେ। ପସନ୍ଦ କରିବାର ଶକ୍ତି ଈଶ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି; ତାହାର ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ସେମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ। ତୁମେ ତୁମ ହୃଦୟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ତୁମେ ନିଜେ ତାହାର ସ୍ନେହକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ସେବା କରିବାକୁ ବାଛିପାର। ତୁମେ ତୁମ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିକୁ ତାଙ୍କୁ ଦେଇପାର; ତାପରେ ସେ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ସୁପ୍ରସନ୍ନ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଇଚ୍ଛା କରିବାକୁ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ। ଏପରିଭାବେ ତୁମର ସମଗ୍ର ସ୍ୱଭାବ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧୀନକୁ ଆଣାଯିବ; ତୁମର ସ୍ନେହ ତାଙ୍କ ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ ହେବ, ତୁମର ଚିନ୍ତାଧାରା ତାଙ୍କ ସହ ସମନ୍ୱିତ ହେବ।"

ପୌଲ ଏହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣୁଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ଜାଣୁଥିଲେ ଯେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ନିମ୍ନତର ସ୍ୱଭାବକୁ ତାଙ୍କର ଉଚ୍ଚତର ସ୍ୱଭାବର ଅଧୀନରେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଏହି କାରଣରୁ ପୌଲ ପ୍ରତିଦିନ ମରୁଥିଲେ।

> ଆମ ପ୍ରଭୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଯେ ଆନନ୍ଦ ମୋର ଅଛି, ତାହାର ଶପଥ କରି କହୁଛି, ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ମରୁଛି। ୧ କରିନ୍ଥୀୟ 15:31.

ପାଉଲ ଜାଣୁଥିଲେ ଯେ, ନିଜ ଅଧମ ସ୍ୱଭାବକୁ ବଶୀଭୂତ ରଖିବା ପାଇଁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତିର ପ୍ରୟୋଗ କରି ସେହି ଅଧମ ସ୍ୱଭାବକୁ ପ୍ରତିଦିନ କ୍ରୁଶରେ ଦେବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ। ସେହିହେତୁ ସେ ନିଜ ଦେହସ୍ୱଭାବକୁ କ୍ରୁଶରେ ଦେଇଥିଲେ।

> ଏବଂ ଯେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର, ସେମାନେ ଶାରୀରିକ ସ୍ୱଭାବକୁ ତାହାର ଭାବନା ଓ କାମନାମାନଙ୍କ ସହିତ କ୍ରୁଶରେ ବିଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି। ଗାଲାତୀୟ 5:24।

ପାଉଲ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଗମନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟଜାତିରେ ତାଙ୍କର ପାପମୟ ଶରୀର ବିଦ୍ୟମାନ ରହିବ; ସେହି ସମୟରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତମାନେ ନିମିଷେ, ଆଖି ପଟାପଟିରେ, ଏକ ନୂତନ ମହିମାମୟ ଶରୀର ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ। ଏହି କାରଣରୁ 1798 ସେହି ଛୟାଳିଶ ବର୍ଷର ଭିତ୍ତିକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯେଉଁ ସମୟରେ ମିଲେରାଇଟ ମନ୍ଦିର ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା; କାରଣ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ଏକମାତ୍ର ଭିତ୍ତି ଭାବେ, ଭିତ୍ତି ପକାଯାଇଥିବା ସମୟରୁହିଁ ବଧ ହୋଇଥିବା ମେଷଶାବକ ଥିଲେ। ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ଶରୀର ଥିଲା, ଯାହା ପାପ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟଜାତି ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ହାସଲ କରିଥିଲା, ଏବଂ ନିଜକୁ ନକଲି ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ଭାବେ ଉନ୍ନତ କରିଥିଲା। 1844 ମସିହାରେ, ଯୋହନଙ୍କୁ ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ "ବାହାରେ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ" କୁହାଯାଇଥିଲା; ଯାହାର ଅର୍ଥ ଗ୍ରୀକ ଭାଷାରେ ନିମ୍ନ ସ୍ୱଭାବକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା, ଯାହା ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱଭାବ ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ହାସଲ କରିଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ଈଶ୍ୱର ନିଜର ନାମ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ବାଛିଥିଲେ; ଏବଂ 1798 ମସିହାରେ, "ସ୍ନେହ-ଆସକ୍ତି ଓ କାମନାମାନଙ୍କ" ସହିତ ଶରୀରକୁ (ନିମ୍ନ ସ୍ୱଭାବକୁ) କ୍ରୁଶରେ ଦିଆଯିବାକୁ ଥିଲା।

ମୂଳଭିତ୍ତିରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦେହ କ୍ରୁଶାରୋହଣ ସମୟରେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କଲା, କାରଣ ସେ ଜୀବମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରାଗଲେ। ତାହାପରେ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ଏକ ଜାତି ହେବାକୁ ଥିଲା, ଏକ ରାଜା ସହିତ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ଚୁକ୍ତିବଦ୍ଧ

ଅବସ୍ଥାରେ, ଏବଂ ଏମିତି ଏକ ଜାତି ଯାହାର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ର ଧାମ ଥାଏ। ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି, "ସାତ କାଳ," ବର୍ତ୍ତମାନ "କୋଣର ମୁଣ୍ଡ ପାଥର" ଅଟେ, କାରଣ ୧୧ ସେପ୍ଟେମ୍ବର, ୨୦୦୧ ଠାରୁ ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କର "ଉତ୍ତରୀୟ ସେନା"କୁ ଏକ ପତାକାରୂପେ ଉତ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି। ସେହି ସେନା ଏକ ଜାତି ହେବାକୁ ଅଟେ, ଏବଂ ସେହି ଜାତି କେବଳ ତାଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବ, ଏବଂ ସେ ଏହା ଠିକ ସେହି ସମୟରେ କରେ ଯେତେବେଳେ ଶୟତାନ ତାହାର "ଶୃଙ୍ଗ"କୁ ଉତ୍ଥାପନ କରୁଛି, ଯାହା ପଶୁର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଅଟେ। ଯିହିଜେକଲ ଅଧ୍ୟାୟ ସତତ୍ରିଶରେ ଚାରି ପବନର ସନ୍ଦେଶ ସେହିମାନଙ୍କ ଉପରେ ଉତ୍ତରବର୍ଷାର ସନ୍ଦେଶ ଶ୍ୱାସିତ କରେ, ଯେମାନେ ପରେ ସେହି ସେନାରୂପେ ଉଠି ଦାଁଡନ୍ତି। ଚାରି ପବନର ସନ୍ଦେଶ ହେଉଛି ସପ୍ତମ ତୂରୀର ସନ୍ଦେଶ, ଯେଉଁଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୁଏ।

ମୁଦ୍ରାଙ୍କନର ସମାପନ କାର୍ଯ୍ୟ ୭ ଅକ୍ଟୋବର ୨୦୨୩ ରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା। ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୌଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ସମୟ ସପ୍ତମ ତୁରୀର ଧ୍ୱନିକାଳରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ, ଏବଂ ଏହି ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମୟରେ ସେହି ତୁରୀ ତିନିଥର ଧ୍ୱନିତ ହୁଏ। ଏହା ସଦା ମହିମାମୟ ଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଇସ୍ଲାମର ଏକ ଆଘାତକୁ ସୂଚିତ କରେ। ଆଧୁନିକ ଆଧାତ୍ମିକ "ମହିମାମୟ ଦେଶ" ୧୧ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୦୦୧ ରେ ଆଘାତପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ମହିମାମୟ ଦେଶ ୭ ଅକ୍ଟୋବର ୨୦୨୩ ରେ ଆଘାତପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ସେହି ବର୍ଷରେ ଯେତେବେଳେ ବଧ କରାଯାଇଥିବା ସେଇ ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀ ପୁନର୍ବାର ଜୀବନ ପାଇଲେ। ତୃତୀୟ ଆଘାତ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଶିଘ୍ର ଆସୁଥିବା ରବିବାର ନିୟମ ସମୟରେ ହେବ।

୨୦୨୩ ଅକ୍ଟୋବର ୭ ଠାରୁ, ପୃଥିବୀ-ପଶୁର ରିପବ୍ଲିକାନ୍ ଶିଙ୍ଗ ଏବଂ ସତ୍ୟ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶିଙ୍ଗ, ଶୀଘ୍ର ଆସୁଥିବା ରବିବାର ନିୟମ ସମୟରେ, ଏମିତି ଏକ ଶିଙ୍ଗରେ ନିଜମାନଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ପରିବର୍ତ୍ତନଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପାଦନ କରୁଛନ୍ତି, ଯାହା କିମ୍ବା ନାଗ ସଦୃଶ କଥା କହେ କିମ୍ବା ମେଷଶାବକ ସଦୃଶ କଥା କହେ। ପୃଥିବୀର ଇତିହାସର ଶେଷ ଘଟଣାବଳୀ ସମୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିବା ମହାସଂଘର୍ଷରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଏବଂ ବାହ୍ୟ ପ୍ରତିପକ୍ଷମାନଙ୍କର ଏହି ଦୁଇ ପ୍ରକାଶ, ଉଭୟେ ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ୧୧ରେ ଚାଳିଶତମ ପଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଇତିହାସରେ ଅବସ୍ଥିତ। ଦୁଇ ଶିଙ୍ଗର ଏହି ଦୁଇ ଅନ୍ତିମ ବିକାଶ ସପ୍ତମ ତୂରୀର ଧ୍ୱନିତ ହେବାର ସମୟରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଏ। ସପ୍ତମ ତୂରୀ ହେଉଛି ତିନୋଟି ହାୟ-ତୂରୀ ମଧ୍ୟରୁ ତୃତୀୟ।

ତିନିଟି "ଦୁଃଖ" ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀର ଏକ ତ୍ରିଗୁଣ ପ୍ରୟୋଗକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଏହା କରିବାରେ ସେମାନେ ୭ ଅକ୍ଟୋବର, ୨୦୨୩ ର ପଥଚିହ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି। ପ୍ରଥମ ଦୁଃଖ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୁଃଖ—ଉଭୟରେ—ଇସ୍ଲାମର ଯୁଦ୍ଧ ରୋମର ସେନାବଳର ବିରୁଦ୍ଧରେ ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥିଲା; ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ସେହି ରୋମ ହେଉଛି ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର, ଯାହାର ସାକ୍ଷ୍ୟ ୧୯୮୯ ମସିହାରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟବିରୋଧୀ (Pope John Paul II) ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା (Ronald Reagan) ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଗୁପ୍ତ ଜୋଟ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପନ୍ନ ସୋଭିଏତ ୟୁନିଅନ୍‌ର ଜୟକରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି।

ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ନବମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯେପରି ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି, ପ୍ରଥମ ହାୟରେ ପାଞ୍ଚ ମାସର ଏକ ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ ଅଛି, ଯାହା ଏକ ଶତ ପଚାଶ ବର୍ଷ ସମାନ। ଦ୍ୱିତୀୟ ହାୟରେ ତିନି ଶତ ଏକାନବେ ବର୍ଷ ଓ ପନ୍ଦର ଦିନର ଏକ ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ ଅଛି। ଉଭୟ ସମୟ-ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ ସେହି ଦୁଇଟି ଇତିହାସ ସମୟରେ ଇସ୍ଲାମ ଯେ ରୋମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ ଆଣିଥିଲା, ତାହାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ହାୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି। ସେହି ଦୁଇଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀରେ ସେହି ଯୁଦ୍ଧର ଦୁଇ ଭିନ୍ନ ପରିଣାମ ଥିଲା। ପ୍ରଥମ ଏକ ଶତ ପଚାଶ ବର୍ଷରେ ଇସ୍ଲାମ ରୋମକୁ "ଆଘାତ" କରିବାକୁ ଥିଲା, ଏବଂ ତିନି ଶତ ଏକାନବେ ବର୍ଷ ଓ ପନ୍ଦର ଦିନର ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀରେ ଇସ୍ଲାମ ରୋମକୁ "ହତ୍ୟା" କରିବାକୁ ଥିଲା। ସେହି ଦୁଇଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଥିଲା। ଇସ୍ଲାମ ଯେ ଏକ ଶତ ପଚାଶ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରୋମକୁ ଆଘାତ କରିବାକୁ ଥିଲା, ସେହି ସମୟର ଶେଷ ଇସ୍ଲାମ ଯେ ରୋମକୁ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଥିଲା, ସେହି ତିନି ଶତ ଏକାନବେ ବର୍ଷ ଓ ପନ୍ଦର ଦିନର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା। ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ହାୟ ଏକ ଶତ ପଚାଶ ବର୍ଷର ଶେଷ ଏବଂ ତିନି ଶତ ଏକାନବେ ବର୍ଷ ଓ ପନ୍ଦର ଦିନର ଆରମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା ବିଭକ୍ତ।

ଆସନ୍ତା ସନ୍ଡେ ଆଇନର ସମୟରେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀର ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟ ରହିବା ବନ୍ଦ କରେ, ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀକ ଅର୍ଥରେ ଏହା "ହତ" ହୁଏ। ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଏଗାରୋରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ "ମହାଭୂମିକମ୍ପ"ର ଘଣ୍ଟା ହେଉଛି ଆସନ୍ତା ସନ୍ଡେ ଆଇନ, ଏବଂ ସେହି ଘଣ୍ଟା ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ, ଇସଲାମର ସପ୍ତମ ତୂରୀ ମଧ୍ୟ ଆସିପହଞ୍ଚେ। ଏହା ଶେଷକୁ, କିମ୍ବା ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟର ମୃତ୍ୟୁକୁ, ଚିହ୍ନିତ କରିବା ପାଇଁ ଆସେ, ଯାହା ଅନ୍ତିମ ଦିନମାନରେ

ରୋମର ସେନା ଅଟେ। ସେହି ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ ଇସ ଲ୍ଲମ ଦ୍ୱ ।ରା ରୋମର ସେନାମାନଙ୍କ କ୍ଷ ତି କରିବାର ଏକ ଶତ ପଞ୍ଚ ।ଶ ବର୍ଷ ପୂର୍ବଗାମୀ ଥିଲା। ପ୍ର ମୁଖ ଗଣମାଧ ମଙ୍କ ଅନୁସାରେ, ଯେଉଁମାନେ ଆଧୁନିକ ବିଶ୍ୱ ରେ କଟ୍ଟ ର ଇସ ଲ୍ଲମର କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପକୁ ହ୍ର ।ସ କରି ଦେଖାଇବାର ଚେଷ୍ଟ । କରନ୍ତି, ୨୦୨୩ ଅକ୍ଟୋବର ୭ ଠାରୁ ୨୦୨୪ ଫେବ୍ରୁଆରୀ ୧୨ରେ ଏହି ଲେଖା ରଚନା ହେବା ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ , ଇସ ଲ୍ଲମ ବିଶ୍ୱ ଜୁଡ଼ା ଆମେରିକୀୟ ସ୍ୱ ।ର୍ଥବିରୋଧରେ ଏକ ଶତ ପାଞ୍ଚ ଷଟି ଆକ୍ର ମଣ କରିଛି।

ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ହାୟରେ ଇସ୍ଲାମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରୋମର ସେନାବଳକୁ ଏକ ଶତ ପଞ୍ଚାଶ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଘାତ କରାଯାଇ, ଶେଷରେ ରୋମର ସେନାବଳର ବଧ ଘଟିଥିଲା; ସେହି କଥା ତୃତୀୟ ହାୟର ଇତିହାସରେ ପୁନରାବୃତ ହୁଏ, କାରଣ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ତ୍ରିଗୁଣ ପ୍ରୟୋଗ ଏହିପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। ସପ୍ତମ ତୁରୀର ଧ୍ୱନି, ଯାହା ହେଉଛି ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ମୋହରାଙ୍କନ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଦୈବତ୍ୱ ଓ ମାନବତ୍ୱର ସଂଯୋଗ ଘଟେ, ଯାହା ଦୁଇଟି ଲାଠିର ଏକତ୍ରିକରଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ, ତାହାର ତିନିଟି ପଥଚିହ୍ନ ଅଛି। ପ୍ରଥମଟି ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ଗୌରବମୟ ଭୂମି, ଏବଂ ଶେଷଟି ମଧ ଆତ୍ମିକ ଗୌରବମୟ ଭୂମି। ମଧବର୍ତ୍ତୀ ପଥଚିହ୍ନଟି ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ଗୌରବମୟ ଭୂମି।

୨୦୨୩ ମସିହାରେ, ତୃତୀୟ ବିପଦର ସତର୍କବାଣୀ-ତୁରୀର ଦ୍ୱିତୀୟ ଧ୍ୱନି ଇସ୍ଲାମର ଯୁଦ୍ଧକାର୍ଯ୍ୟର ତୀବ୍ରତାବୃଦ୍ଧିକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା, ଯେତେବେଳେ ସେହିଟି ଏମିତି ଏକ କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ଯେଉଁଠାରେ ଏହା ପୃଥିବୀର ପଶୁକୁ "କ୍ଷତି" ପହଞ୍ଚାଇବ। ସେହି ଏକେ ବର୍ଷରେ, ରିପବ୍ଲିକାନ୍ ଶିଙ୍ଗ ଏବଂ ସତ୍ୟ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶିଙ୍ଗର ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀ ପୁନର୍ଜୀବିତ ହେଲେ ଏବଂ ନିଜନିଜ ଅନ୍ତିମ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଶିଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରି ସେମାନଙ୍କର ପରସ୍ପର ରୂପାନ୍ତର ଆରମ୍ଭ କଲେ। ରିପବ୍ଲିକାନ୍ ଶିଙ୍ଗ ପାଇଁ, ଏହା ସମସ୍ତ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରିପବ୍ଲିକାନ୍ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ର କରିବା ଥିଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପଶୁର ପ୍ରତିମା ଥିବା ଏକ ଶିଙ୍ଗ ଗଠିତ ହେବ। ଏବଂ ସତ୍ୟ ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶିଙ୍ଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଏହା ଦେବତ୍ୱ ସହିତ ମାନବତ୍ୱର ସଂଯୋଗ ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସେହି ଶିଙ୍ଗ ତାହାର ସ୍ୱଭାବରେ ଲାଓଡିକିୟାନ୍ ଅବସ୍ଥାରୁ ଫିଲାଦେଲଫିୟାନ୍ ଅବସ୍ଥାକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ ହେଉଥିଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପଶୁର ପ୍ରତିମାର ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରତିଫଳନ କରିପାରିବ। ୨୦୨୩, ୨୦୦୧ ପରେ ବାଇଶ ବର୍ଷରେ ଘଟିଥିଲା; ଏହିପରି, ଏହା ମାନବତ୍ୱ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ଦେବତ୍ୱର ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଏହି ସମସ୍ତ ଇତିହାସ ଦାନିଏଲ ୧୧ରେ ଚାଳିଶତମ ପଦରେ ଘଟେ; ସେହି ପଦଟି ୧୯୮୯ ମସିହାରେ ଅମୋହରିତ ହୋଇ ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧିକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କଲା, ଯାହା ହିଦ୍ଦେକେଲ ନଦୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି। ସେହି ପଦର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଇତିହାସରେ, ପରମପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଏ, ଯାହା ୧୭୯୮ ମସିହାରେ ଅମୋହରିତ ହୋଇଥିବା ଆଲୋକ, ଏବଂ ଯାହା ଉଲାଇ ନଦୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି। ଚାଳିଶତମ ପଦର ଆରମ୍ଭ ୧୭୯୮ ମସିହାରେ ଶେଷକାଳକୁ ସୂଚିତ କରେ, ଏବଂ ସେହି ପଦର ଶେଷ ୧୯୮୯ ମସିହାରେ ଶେଷକାଳକୁ ସୂଚିତ କରେ; ଏବଂ ଉଭୟ ନଦୀ ଚାଳିଶତମ ପଦର ଇତିହାସରେ ଏକତ୍ର ମିଶିଯାଆନ୍ତି, ଯେପରିକି ଟାଇଗ୍ରିସ ଏବଂ ୟୁଫ୍ରେଟିସ୍ (ଉଲାଇ ଏବଂ ହିଦ୍ଦେକେଲ) ପର୍ସିଆ ଉପସାଗରକୁ ପହଞ୍ଚିବାର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ମିଶିଯାଆନ୍ତି।

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଜାରି ରଖିବୁ।

> ପ୍ରଭୁ ଯିହୋବାଙ୍କ ଆତ୍ମା ମୋର ଉପରେ ଅଛନ୍ତି; କାରଣ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ନମ୍ରମାନଙ୍କୁ ଶୁଭ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ ଅଭିଷିକ୍ତ କରିଛନ୍ତି; ସେ ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ଭଗ୍ନହୃଦୟମାନଙ୍କୁ ସୁସ୍ଥ କରିବାକୁ, ବନ୍ଦୀମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଘୋଷଣା କରିବାକୁ, ଏବଂ ବନ୍ଧନରେ ଥିବାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କାରାଗାରର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବାକୁ; ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପାବର୍ଷ ଏବଂ ଆମ ଦେବଙ୍କ ପ୍ରତିଶୋଧର ଦିନ ଘୋଷଣା କରିବାକୁ; ଶୋକ କରୁଥିବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବାକୁ; ସିଓନରେ ଶୋକ କରୁଥିବାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାକୁ ଯେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଇର ବଦଳରେ ଶୋଭା, ଶୋକର ବଦଳରେ ଆନନ୍ଦର ତୈଳ, ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ଆତ୍ମାର ବଦଳରେ ସ୍ତୁତିର ବସ୍ତ୍ର ଦିଆଯାଉ; ଯେପରି ସେମାନେ ଧର୍ମର ବୃକ୍ଷମାନେ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରୋପଣ ବୋଲି କୁହାଯିବେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ମହିମାନ୍ୱିତ ହେବେ।
>
> ଏବଂ ସେମାନେ ପ୍ର ।ଚୀନ ଉଜାଡ଼ ସ୍ଥ ।ନଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନଃ ନିର୍ମାଣ କରିବେ; ପୂର୍ବତନ ଧ୍ୱ ଂସସ୍ଥ ଳଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନରୁତ୍ଥି ତ କରିବେ; ଏବଂ ଅନେକ ପିଢ଼ିଧରି ଧ୍ୱ ଂସ ପଡ଼ିଥିବା ଉଜାଡ଼ ନଗରଗୁଡ଼ିକୁ ମରାମତ କରିବେ। ଏବଂ ପରଦେଶୀମାନେ ଆସି ତୁମ୍ଭ ମାନଙ୍କ ର ପଶୁପାଳକୁ ଚରାଇବେ, ଏବଂ ବିଦେଶୀମାନଙ୍କ ର ପୁତ୍ର ମାନେ ତୁମ୍ଭ ମାନଙ୍କ ର ହଳଚାଷୀ ଓ

ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରର ଚାଷୀ ହେବେ। କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯାଜକ ବୋଲି କୁହାଯିବ; ଲୋକମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଆମ୍ଭ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ସେବକ ବୋଲି ଡାକିବେ। ତୁମ୍ଭେ ଜାତିମାନଙ୍କର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଭୋଗ କରିବ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ମହିମାରେ ତୁମ୍ଭେ ଆତ୍ମଗୌରବ କରିବ। ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଲଜ୍ଜାର ବଦଳରେ ଦୁଗୁଣ ଭାଗ ମିଳିବ; ଏବଂ ଅପମାନର ବଦଳରେ ସେମାନେ ନିଜ ଭାଗରେ ଆନନ୍ଦ କରିବେ; ଏହି କାରଣରୁ ସେମାନେ ନିଜ ଦେଶରେ ଦୁଗୁଣ ଅଧିକାର ପାଇବେ; ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଆନନ୍ଦ ସେମାନଙ୍କର ହେବ।

କାରଣ ମୁଁ, ଯିହୋବା, ନ୍ୟାୟକୁ ପ୍ରେମ କରେ; ଦଗ୍ଧବଳି ପାଇଁ ଲୁଟକୁ ମୁଁ ଘୃଣା କରେ; ଏବଂ ମୁଁ ସତ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିବି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଚୁକ୍ତି କରିବି। ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ବଂଶଜମାନେ ଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପରିଚିତ ହେବେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ; ଯେମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବେ, ସମସ୍ତେ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବେ ଯେ ସେମାନେ ସେହି ବଂଶ, ଯାହାକୁ ଯିହୋବା ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଛନ୍ତି। ମୁଁ ଯିହୋବାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦ କରିବି, ମୋର ପ୍ରାଣ ମୋର ପରମେଶ୍ୱରରେ ଉଲ୍ଲସିତ ହେବ; କାରଣ ସେ ମୋତେ ପରିତ୍ରାଣର ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରାଇଛନ୍ତି, ସେ ଧର୍ମିକତାର ଚାଦରରେ ମୋତେ ଆବୃତ କରିଛନ୍ତି, ଯେପରି ବର ନିଜକୁ ଆଭୂଷଣରେ ସୁଶୋଭିତ କରେ, ଏବଂ ଯେପରି କନ୍ୟା ନିଜର ଗହଣାରେ ନିଜକୁ ଅଲଙ୍କୃତ କରେ। କାରଣ ଯେପରି ପୃଥିବୀ ନିଜର ଅଙ୍କୁର ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ, ଏବଂ ଯେପରି ଉଦ୍ୟାନ ତାହାରେ ବୋଇଥିବା ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ଅଙ୍କୁରିତ କରାଏ; ସେପରି ପ୍ରଭୁ ଯିହୋବା ସମସ୍ତ ଜାତିର ସମ୍ମୁଖରେ ଧର୍ମିକତା ଓ ସ୍ତୁତିକୁ ଅଙ୍କୁରିତ କରିବେ। ଯିଶାୟ ୬୧:୧–୧୧।